

Parent-School Partnership
Партньорство училище – родители

ПАРТНЬОРСТВО УЧИЛИЩЕ – РОДИТЕЛИ

Янка Такева

Синдикат на българските учители

Темата на конференцията „Партньорство училище – родители“ е продиктувана от развитието на обществените процеси и от промяната на факторите, които влияят върху взаимодействието между субектите на образователния процес: учители, училище, родители, обществена среда. Като специалисти, добре знаем как и по какъв начин нашите професионални задължения включват и това взаимодействие. Знаем как и по какъв начин на нас, като учители, като професионалисти, ни е вменено в задълженията да спазваме всички норми и правила на това взаимодействие.

Защо обаче то бе нарушено? Как стигнахме дотам да загубим доверието помежду си? Според Синдиката на българските учители има няколко опорни точки, в които се разминаваме с родителите и с очакванията на обществената среда. Първото разминаване е във виждането как да образуваме и да възпитаваме децата и учениците. В училището и в детската градина прилагаме дидактически принципи на учебно-възпитателния процес, общи за всички деца. Само че родителят не вижда тези общи принципи. Той вижда собственото си дете и мисли за личностното развитие на собственото си дете. Затова родителите мислят за частното и трудно разбират общото, което ние сме длъжни да правим в образователната система.

Кое е другото, различно между нас, което наруши партньорските ни взаимоотношения? Безспорно това са социално-икономическите проблеми, с които се сблъсква българското семейство и с част от които се сблъскваме и ние в българското образование. Дълбоко убедена съм, че направихме всичко възможно да създадем такива условия в българската образователна система, с които да отговорим на очакванията на родителите и на обществената среда. Но не успяхме да се справим с големия проблем, който сами си поставихме: да бъдем голямото приемно семейство на нашите деца и ученици. Много добре знаем, че 51% от нашите деца живеят в непълни семейства. Добре знаем, че 12 % от децата се отглеждат по скайпа, защото родителите, са на гурбет в чужбина. Колеги от Видин споделят: „Ако не сме ние, за да проследим дали ученикът се е нахранил, дали е на топло, дали се е прибрал, дали си е купил учебници и дали редовно се подготвя за следващия ден, няма друг, който да

погледне това дете. То общува с родителите си чрез смартфона и по скайпа, само че те не знаят къде е детето им – вкъщи или на улицата“.

С други думи, не успяхме да се справим с очакванията да бъдем доброто приемно семейство. Каква е причината? Тя е в природните закони. Никой от нас не може да замести майката и бащата.

Но аз съм дълбоко убедена, че ние търсим пътища и начини да се справим с тази и други конфликтни ситуации, провокирани от наличието на някои негативни процеси.

Иска ми се да припомня един от класиците на педагогиката. Като педагози и учители, добре знаем, че първият изпит, който подготвяме, е по история на българското образование и на образованието като цяло. Да видим какво наследство са ни оставили класиците. Често цитирам Песталоци, който казва: „Всеки обект и субект в образователната система (родителите и обществото) трябва да знае и да намери баланса докъде може да се намесва в образователната система – в училището, в детската градина или в извънучилищните образователни звена“. Когато хора, които нямат образованието, което ние получаваме в университетите в рамките на 5 години, започват да определят темите, начина на преподаване, начина на използването на методите и средствата, на похватите – казват, че с това настъпва и крахът на образователната система. Защото тогава учителят няма да има творческата свобода, за да работи и действително да даде всичко от себе си за развитието на тези 25, 26 или 35 деца в класната стая и на всички останали в училището. Затова сред факторите, които определят дали е налице, или не баланс в комуникацията, е и мярката кой, докъде, как и по какъв начин трябва да се намесва в работата на образователната система и да определя политиките за развитието на образователната система. Безспорно има и други причини. Във в. „Учителско дело“ публикувахме материал, озаглавен „С респект към учителя и с уважение към родителя“. В него сме се постарали да посочим различията, които нарушават баланса в отношенията училище – родители, и общото, което ги обединява. Общите неща са много повече от това, което ни разделя.

Затова съм дълбоко убедена, че на тази конференция ще намерим онази мярка, баланс и подходи за общуване, в основата на които стои доверието. Това доверие трябва да изградим.

Познавам почти всички училища и детски градини в страната. Добре знам колко много усилия се полагат, колко много неща се правят, за да получим доверието на родителя. Знам, че има още какво да се желае. И тук се надявам на помощта на медиите. Защото сред предизвикателствата е и това как и по какъв начин се показват добрите примери на взаимодействие, взаимовръзка и комуникация между нас и обществото, като цяло, и в частност – с родителите.

Оптимист съм. Знам, че след като българската образователна система – ако се върнем назад във времето – е създавала най-добрите политики за раз-

витието на обществото, ще продължи да го прави и днес. А в основата са традициите. Те стъпват на доверието, на взаимната помощ, на съпричастността, на солидарността, на толерантността между нас, за да не бъдат потърпевши нашите деца и ученици. Дълбоко убедена съм, че ще намерим най-верния и най-краткия път, за да го постигнем. Но за това е нужно да имаме доверие в българския учител.

PARENTS – SCHOOL PARTNERSHIP

✉ **Dr. Yanka Takeva**

President

Bulgarian Union of Teachers

Sofia, Bulgaria

E-mail: sbu_centrala@abv.bg